

[Palle Simonsen]

gennem de sidste 5 år, som jeg mener er væsentlige som et udtryk for, hvad der sker. Hvis vi ser på udgifterne i perioden 1975-80, så ser vi, at de er steget med 81 pct. Som sammenligning har vi, at pristallet er steget med 53 pct. Man kan ikke direkte sammenligne de to ting, men jeg mener alligevel, at man hermed kan sige, at udgiftsudviklingen i Danmarks Radio har været betydelig stærkere end den almindelige pris- og lønudvikling, der har fundet sted i samfundet. Samtidig med dette er produktiviteten faldet med 7-8 pct. Det er tal, som direkte er kommet til radiatorådets medlemmer, så dem kan ingen, heller ikke ministeren, gå fra.

Når ministeren her for et øjeblik siden sagde, at det jo er meget vanskeligt at diskutere produktivitet i Danmarks Radio, for det er også et spørgsmål om kvalitet – og kvalitet er svært at måle – vil jeg sige, at den debat har vi haft i hundredvis af gange i radiatorådet. Nu ved jeg ikke, om der er nogen, der med god samvittighed tør stå op og påstå, at programkvaliteten i Danmarks Radio er højnet i de sidste 5 år. Det tror jeg ikke at der er mange der med god samvittighed vil kunne sige.

Dernæst må man sige, og det synes jeg ministeren kom lidt for let uden om, at egenproduktionen er faldet. Hvis det var sådan, at der havde været en stigning i egenproduktionen, så kunne man sige, at der måske var baggrund for, at udgiftsudviklingen havde været, som tilfældet er. Men udgiftsudviklingen er altså kraftigere end i samfundet som helhed. Egenproduktionen er faldende, og produktiviteten er faldende. Det må naturligvis føre til, at man tænker sig meget alvorligt om.

Så kan man gå ind på arbejdsforholdene i Danmarks Radio, og dér vil jeg egentlig godt fastslå, for at der ikke skal være nogen tvivl, at det naturligvis er radiatorådets ansvar. Det er dermed et politisk ansvar, og det er et politisk flertal i radiatorådet, som har bidraget til, at en lang række ting har udviklet sig i en retning, som ikke er forsvarlig. Det nytter ikke, at man begynder at skyde skylden over på driftsledelsen i Danmarks Radio. Den kan man kritisere i andre fora. Når vi skal diskutere den økonomiske udvikling her i folketinget, mener jeg, man må fastslå, at det er repræsentanterne i radiatorådet, der er ansvarlige og må stå til ansvar.

En af de ting, som naturligvis påkalder sig stor interesse, er overenskomsterne og det, som man må kalde husaftaler. Jeg vil godt sige – i et forsøg på at skille klinten fra hveden – at med hensyn til overenskomsterne har Danmarks Radio naturligvis måttet bøje sig for det samme, som alle andre i samfundet har måttet bøje sig for, nemlig at folketinget i 1975 og 1977 og 1979 har fastlagt indkomstniveauet. Der har derfor ikke været mulighed for, at Danmarks Radio udviklede sig på anden måde end alle andre institutioner i samfundet. Men problemet er husaftalerne, og hvad radiatorådet i det hele taget har vedtaget.

Her vil jeg godt tage et eksempel frem, som hr. Poulsgaard var inde på. Hr. Poulsgaard havde mange gode eksempler. Jeg synes også, hr. Poulsgaard havde mange dårlige eksempler, som ikke er dokumenteret. Der er ét eksempel, som ligesom er karakteristisk for udviklingen. Det er den beslutning, radiatorådet traf for 1½ år siden, hvor man gennemførte princippet om udvidet samrådspraksis. Da sagde man samtidig: så skal der ansættes 9 nye medarbejdere i Danmarks Radio. Her tror jeg, en markant forskel kommer ind i forhold til en lang række andre statslige og kommunale institutioner. Jeg tror ikke på, der er nogen statsinstitution, der i forbindelse med en øget samrådspraksis eller øget medbestemmelse – for at tage en mere generel vending – har fået ansat et antal nye medarbejdere. Det fik man her. Hvem fik man det af? Det fik man af radiatorådets flertal.

Det er klart, at Danmarks Radio har udviklet sig til en institution med bunker af aftaler, som gør det bureaukratisk at få tingene til at fungere, og som i mange tilfælde omkring vagter osv. ikke virker hensigtsmæssigt. Jeg har allerede nævnt, at ved de tre foregående overenskomstsituationer er det folketinget, der i virkeligheden har fastsat niveauet. Nu har man i radiatorådet for Danmarks Radios vedkommende chancen for at frigøre sig for alle disse aftaler, for nu er man ude i den frie forhandlingssituation, som alle andre er det. Tiden er inde nu, hvor man har chance for at gøre op med disse ting.

Kulturministeren siger, at vi skal se meget på kvaliteten – jeg er kommet med nogle kommentarer til kvalitetsspørgsmålet – og